

HÁRANG

Miért fontos hinni a feltámadás tényét?

Olvasandó: 1 Kor 15.

■ Bizonyos dolgokat nagyon komolyan kell vennünk, hisz egész létünket meghatározzák. Jézus feltámadása olyan komoly esemény, amelynek jelentőségét nem szabad lekicsinyelnünk. A Biblia adja hírül a tényt, hogy Jézus testben támadt fel a halálból, 40 napon át sokaknak megjelent, ezzel is bizonyítva feltámadásának valóságát. Ez nagyon fontos információ. Örök életünk függ attól, mit kezdünk ezzel a hírrel. A mi egyházunkban minden húsvétkor erre az eseményre emlékezünk, s igyekszünk számba venni Isten Fia feltámadásának gyümölcseit, hogy ezek szilárdítsák bennünk a saját feltámadásunk és örök életünk hitét. Mégis vannak, akik húsvétkor egészen másra figyelnek, egészen mással foglalkoznak. Ha Jézus valóban feltámadt, akkor igen fontos, hogy ennek rendkívüli következményeivel mi magunk is számoljunk. Pál a korinthusiakhoz írt első levelének 15. fejezetében arról ír, miért annyira fontos a feltámadás ténye.

1. *A feltámadás ténye fontos, mert igaz* (1 Kor 15,1-11). Húsvét nem csupán mítosz, ami a tavaszi

időszakban a természet megújulása kapcsán pozitív gondolatokat és életkedvet támaszt, hanem történelmi tény. Jézus olyan testben támadt fel, amelynek a földi testünktől eltérő tulajdonságai vannak, mégis valóságos, látható és megérinthető test volt. So-

kan mondják: a te dolgoz, ha ezt hiszed, én viszont nem hiszem. A tények viszont nem attól valóságosak, hogy hiszünk-e bennük, vagy sem. A gravitáció törvénye

folytatása a 2. oldalon

■ **Fazekas Zsolt**

Jézus mondja: „halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai”. (Jel 1,18.)

Minden kedves olvasónknak áldott húsvétot kívánunk!

Miért fontos hinni a feltámadás tényét?

folytatás az 1. oldalról

akkor is törvényszerűség marad, ha egyesek nem hiszik. Legfeljebb akkor van baj, ha egy szakadék szélén állva vonjuk kétségbe a valóságát. Valahogy így életfontosságú az is, hogy hisszük-e a feltámadás tényét. Kétségeink eloszlatása érdekében Pál a feltámadás néhány bizonyítékát sorolja fel az említett levélrészletben:

a. Bibliai próféciák szólnak a Megváltó haláláról és feltámadásáról. Jézus is többször említi, hogy őt megölik, de harmadnapra fel fog támadni. Miért mondott volna Jézus olyasmit, ami nem igaz? Bizonyára nem hitegetni akarta követőit, hanem csak kijelentette, amit ő megértett: az Atya akarata volt, hogy így ajándékozza vissza az embernek a bűnbetés következtében elveszített örök életet.

b. Pál megnevezi azokat a szemtanúkat, akik mind igazolhatták a feltámadás tényét, és bizonyosságot tehettek a feltámadt Jézussal való találkozásukról. Nehéz lenne arra gondolni, hogy a név szerint is felsoroltak mind beszámíthatatlan, vagy betegesen hazudozó emberek lennének.

c. Igen lényeges, hogy a feltámadt Krisztussal való találkozás nyomán gyökeresen megváltozott az emberek élete. Gondoljunk csak a tanítványokra vagy akár Pál apostolra is, akik úgy lettek a feltámadás hírnökei, hogy a mártírhálált is készek voltak vállalni. Hamis hír vagy megtévesztő hazugság képes-e ennyire motiválni embereket? Az első húsvét óta pedig százmilliók élete változott meg, s ők mind a feltámadt Krisztusba vetett hit ereje által részesültek a megújult élet ajándékában.

2. *A feltámadás ténye fontos, hisz ez a keresztyén hitünk alapja.* A korinthusiak egy része kételkedett a feltámadásban. Pál levelében ennek a tévhitnek a következményeit is felsorolja: „Ha nincs a ha-

lottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel. Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is.”

a. Hiábavaló lenne az igehirdetés, mert nem lenne igazi tartalma az evangéliumnak. A keresztyénség sem lenne több egyfajta erkölcsi tanítás hirdetőjénél. S ami még súlyosabb, el kellene fogadnunk, hogy az újszövetségi szentírók mind hazudnak. Ha pedig a leglényesebb kérdésben hazudnak, akkor hogyan lehetne elfogadni erkölcsi tanításukat? Az egész Bibliát félre kellene dobunk.

b. Hiábavaló lenne az evangéliumban való hitünk is. A feltámadás ténye nélkül értelmetlen lenne a hit is. Sokan mondják: nem számít, miben hiszel, csak higgy. Milyen ostoba elgondolás! A hitnek csak addig van értelme, amíg a hit tárgyában is hiszünk. Nem elég azt hinni, hogy képesek vagyunk repülni. Abban az eszközben is hinnünk kell, amely képes minket a levegőben fenntartani és szállítani. Csak a repülés lehetőségébe vetett hitünk nem elég, hogy a repülőből ejtőernyő nélkül kiugorjunk, s biztonságosan földet érjünk.

„Ha Krisztus feltámadásban nem hiszünk, Isten Fiának a halála semmiben sem különbözne mások halálától.”

Ha Krisztus feltámadásban nem hiszünk, Isten Fiának a halála semmiben sem különbözne mások halálától. Nem lenne megváltó áldozat, amit a halál feletti győzelem jele, a feltámadás követ. Még bűneinkben lennénk, s azokban is maradnánk örök reménytelenségben.

Nem lenne a síron túlmutató reménységünk. Tudomásul kellene vennünk, hogy elhunyt szeretteink mind elvesztek. Jézus a tanítványainak azt ígérte, hogy ahol ő van, ott lesznek majd ők is. Feltámadás nélkül a benne hívők Jézussal együtt az enyészetben

maradnak. Márpedig a mennyei üdvösségbe, az örökéletbe vetett hitünk a mi bűneinket hordozó, bűn nélküli Megváltó halálának és feltámadásának tényén állhat meg.

c. Hiábavaló lenne minden szenvedésünk és erőfeszítésünk. Keresztyén hitünkért nem kellene semmilyen nyomorúságot elhordoznunk. Manapság nem is nagyon kell. Pedig a Jézus korában, még a korinthusi gyülekezetben is sokan voltak, akik keresztyén hitük miatt a halált is elszenvedték. Volt-e, van-e ennek értelme az eljövendő dicsőség reménysége nélkül?

Pál teljes meggyőződéssel hirdeti, amit húsvétkor nekünk újból a szívünkbe kell vésnünk: „Teljes a diadal a halál fölött ... Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban”.

Évekkel ezelőtt igen népszerű televíziós játékot nézhettünk. A játékosok gyakran egy kiállított és egy rejtett díj közül választhattak. A látható ajándék a legtöbbször egy értékes elektronikai termék, vagy hasznos háztartási gép volt. A függöny mögött pedig a meglepetés. Volt, aki a láthatatlan díjat választotta, s csalódva vette át a 10000 doboz fogvájót. De olyan is akadt, aki a látható, biztos mellett döntött, majd amikor megmutatták a függöny mögött rejlő drága autót, a haját tépte az elhibázott döntés miatt.

Húsvét hasonló döntés elé állít minket is. A különbség viszont az, hogy mi magától Istentől tudjuk, mi van a függöny mögött. De persze, lehetőségünk van választani. Vagy a láthatót, ami jónak, hasznosnak, értékesnek tűnik, vagy pedig azt, amiről Isten mondja, hogy a legjobb, legértékesebb és legfontosabb, amire ember vágyhat, és amire szüksége van. Azt viszont tudnunk kell, hogy ez utóbbi csak akkor lehet a mienk, ha feltétel nélkül, igaz hittel hiszszük és valljuk, hogy Krisztus feltámadt.

A Farkas utca varázsa

■ Hét éves voltam, amikor az 1950-es évek közepén a Király utcába költöztünk. S éppen akkor kellett az iskolát is elkezdenem. A 80-as éveit taposó, már nehezen járó nagymamám vasárnaponként el-elkísért a szomszédos Farkas utcába, a templomba. Talán nem mindig értettem a prédikációkat, de megfogott a hatalmas gótikus épület, a több évszázados múltról regélő címergyűjtemény, az orgona magasztos szárnyalása, a színes ablakokon át beszűrődő verőfény. Ez lett számomra a templom.

Aztán észre vettem, hogy reggelenként, amikor iskolába menet fél nyolc tájban elhaladok a templom mellett, odabent zúg az orgona, istentisztelet van. Eleinte csak megálltam az előtér üveges ajtaja előtt, s néztem, mi is történik odabent. Aztán az ajtón belül az első stallumban állandóan jelen lévő gondnok bácsi behívott, s leültetett a stallum előtti egyik székre. S rájöttem, hogy éppen mikor véget ér az istentisztelet, még van annyi időm, hogy elérjek az iskolai becsengetésre. Így lettem én reggeli templomjáró. Ahogy emlékszem, nagyon kiríttam a hívek közül, mert jóformán csak öregedő nénik ültek elszórva a padokban. Téli napokon kint sem volt sokkal hidegebb, mint a kőfalak között. De az orgona mindig szólt, s rendre megismertem a pap bácsikat is. László Dezső, Csutak Csaba, később Dávid Gyula hirdette az igét. Néhányszor meg is szólítottak. Hogy csengett a szavuk! Mikrofon nélkül is a leghátsó ülésig elhallatszott beszédük. Vagy talán még jobb volt a fülem?!

Az '50-es évek nagyon osztályharcos idők voltak. Az értelmiségiek, főleg tanáremberek messzire elkerülték a templomot, mert egy istentiszteleten való részvétel elég ok lehetett arra, hogy állásukból eltávolítsák őket. Gyermkeiket csak nagy titokban kereszteltették meg, s ha konfirmáltatni akarták,

lehetőleg más városba vagy falusi nagyszülőkhöz vitték őket. Az iskolákban is folyt az ateista nevelés. Már elemi osztályokban is órákat kellett erre fordítani.

A Református Kollégium utódiskolájába, az akkori 1-es számú Fiú-Középiskolába jártam. Ez a Petőfi utcai épületben működött. Jóságos tanító nénim férje a Református Kollégiumnak volt korábban tanára, ő maga is jó nevű ügyvéd lánya, így nem érezte velem soha, hogy „osztályellenesség”-nek minősülő, kényszerlak-hellyel megbélyegzett családból származom. Hanem 1959, amikor éppen V. osztályba mentem, nagy változást hozott az iskola életébe. Az 1-es számú Középiskolát és a szomszédos régi épületben működő tanintézetet ünnepélyesen, egyszerre „megkeresztelték”. Emezt Ady Endre, azt pedig Gheorghe Şincai nevével illették. S hogy az egyetemeken már kipróbált „jó példát” középiskolai szinten is alkalmazzák, ősztől az Adyt és a Şincait összecsapták, s megszületett az Ady-Şincai Középiskola. Úgyhogy V. osztálytól ide jártam, s ráadásul a kisebb osztályokat, a régi épületben helyezték el. Ekkor ismerkedhettem meg az addig titokzatosnak tűnt ó-kollégiummal. Állapota siralmas volt. A kis tantermekbe összezsúfolt padokban szorongtunk, az ajtók, ab-

lakok becsukhatatlan állapotban, a kályhák szétesőben. A legrosszabb állapotban a két lépcsőház lehetett. Fagerendás lépcsőfokaik meg voltak lazulva, úgyhogy sok diák azzal szórakozott, hogy öthat lépcsőt kihagyva egy alsóbb fokra ugrott, s ha „szerencséje volt”, a lépcsőfok engedett, s egygyel lejjebb szállt. Másnapra aztán a személyzet visszahelyezte. Még abban az esztendőben megkezdődött az épület renoválása, akkor öntötték a ma is használt beton lépcsőket. A tantermeket is mind új padlózattal látták el, az ajtókat-ablakokat valamennyire rendbe hozták. A renoválás azonban nem érintette az épület legtitokzatosabb részét, a délnyugati sarkot, ahol egy hatalmas könyvtár volt. Senki sem beszélt a kisdíákoknak arról, hogy miféle könyvtár az, csak az ajtón hirdette egy felirat, hogy az Akadémiához tartozik. Néhányszor az éppen takarítás miatt nyitott ajtókon lehetett oda bepillantani.

Az iskolaegyesítés, a régi épületbe költözés sok más változással is együtt járt. Ilyen volt az, hogy megindult a közlekedés a nagyudvaron át. Néha egyik-másik tanár átvitt az új épület laboratóriumainak valamelyikébe. Aztán a szünetekben is a diákoké volt a hatalmas udvar. Eleinte azonban teljesen rendezetlen állapotban: az éppen véget ért templomrenoválás miatt az építőtelep számos

folytatása a 4. oldalon

■ **Gaal György**

A Farkas utcai templom és a Református Kollégium

folytatás a 3. oldalról

tartozéka ott hevert. A legérdekesebbnek egy emelődaru számított, amely ledült, s keresztben feküdt az udvaron, azt kerülgetve, vagy éppen vázán átbújva lehetett csak járni. Később aztán megszüntették az építőttelepet, elkerítették a romkertet, s kialakították a két épületet összekötő aszfaltos járdát, amelyet télen rendszeresen takarítottak, hiszen a legtöbb tanár szünetenként ingázott a két épület között.

Az újdonságok közé tartozott, hogy ezután az iskola nyelve a román lett, jóformán csak a tanteremben folyt magyarul az oktatás, de persze az osztálytársak az udvaron is magyarul csevegtek, játszottak. És jöttek a tanárok. Szinte valamennyien még az idősebb nemzedékhez tartoztak, akik az „előző rendszerben” szerezték diplomájukat, s rettegetek állásukért. Ők már az osztályban is érzékeltették az „osztályharcos” szellemet, megkülönböztették a jó és rossz származásúakat. Csak utólag tudtam meg róluk, hogy éppen azok voltak a legharcosabbak, akiknek a korabeli felfogás szerint valamilyen „bűnük” volt. Utólag felfedeztem őket, vagy édesapjukat a teológiai tablókon. Vagy kiderült, hogy ilyen-olyan ifjúsági szervezetben tevékenykedtek a 40-es évek elején.

Tehát a Farkas utcai épületbe kellett járnom, s ez némileg megváltoztatta az útvonalamat. Előbb elsétálva az iskola előtt bementem a templomba, onnan vissza, az iskola kapujához, ahol rendszerint a szolgálatos tanár álldogált két napos tanuló kíséretében, s ellenőrizték az egyenruhát, egyensapkát és karszámot valamint az ellenőrzőkönyv meglétét. Alig-

hanem valamelyiküknek feltűnt ez a reggeli sétám a templomhoz, s úgy V. osztály vége felé az osztályfőnöknőm egy másik tanár kíséretében családlátogatáson elmondta szüleimnek, hogy milyen rosszul nevelnek: megengedhetetlen, hogy én reggelente templomba járok. Az efféle az öregasszonyok dolga, akiket már nem lehet átnevelni, de egy kommunista iskolába járó gyermek nem tehet ilyesmit. Ha ők, tanárok ezt eltűrik, akkor őket felelősségre vonják; nem szeretnének nyilvánosan megbüntetni, ami koromra való tekintettel más iskolába való fegyelmi áthelyezés lehetne. Úgy finoman utaltak arra, hogy ha néha mégis templomba mennék, legalább kerüljem el az iskola mellett, mert azt állandóan figyelik.

Így aztán véget ért az én reggeli templomjárásom. Még néhány évig nagy ünnepekkor nagymamám el-elkísértem a vasárnapi istentiszteletre. Akkor sokan voltak, nem tűnt fel a nagyanyját támogató kisfiú. Aztán nagymamám halála után – minden tilalom ellenére – konfirmáltam, s a nagy ünnepekkor eljártam a templomba.

A tíz- és húszperces szünetek, lyukas órák élménye maradt, hogy a nagyudvarról nézegettem a frissen renovált, többnyire napsütésben csillogó déli oldalát a gótikus templomnak. Tökéletes összhangot, nyugalmat árasztott. Ha még az orgona is felcsendült, akkor az meghozta a varázst, a Farkas utca varázsát. Ennél szebb látványt el sem tudtam képzelni. S ma is, sok-sok világhírű felséges templom sziluettjének megismerése után is vallom: az akkori gyermekkori élményem egy életre eljegyzett a Farkas utcával és annak gótikus templomával.

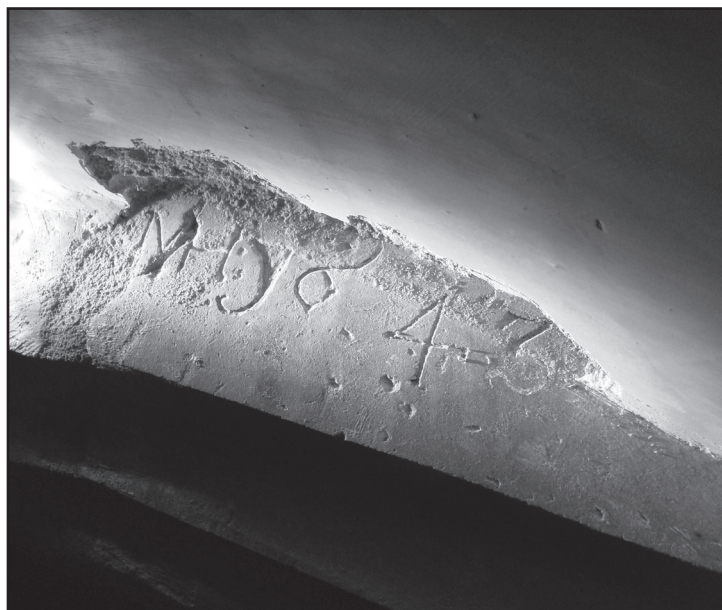
Miatta lettem város- és műemlékvédő.

**„minden tilalom
ellenére konfirmál-
tam, s a nagy ün-
nepekkor eljártam
a templomba”**

Templomunk felújítási munkálatainak képeiből

Ülő békafigura a szentély egyik északi támpilléren

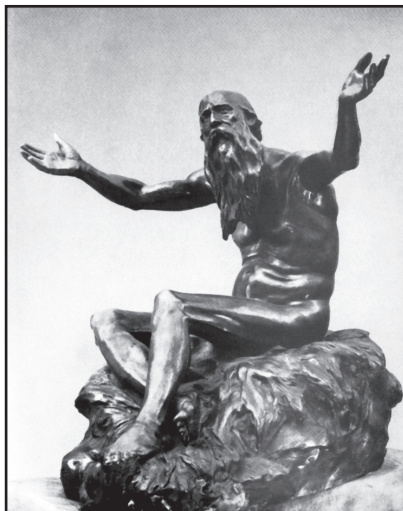

1643-as évszám a hajó boltozatának egyik bordáján

Néhány gondolat a feltámadásról

■ „Aki leszáll a sírba, nem jó többé.” – mondja Jób (Jób 7:9). Aztán kicsivel később (7:21): „És mért nem bocsátod meg vétkeimet és nem törlöd el az én bűnömet? Hiszen immár a porban fekszem, és ha keresel engem, nem leszek.” Jób az első a Bibliában, aki feltételezi a halál utáni életet. Felteszi a kérdést, egyenesen Istennek szegezi, alázatosan-szemtelenül, hogy *mi van ha?* A megtört ember, akit méltatlanul sújtottak a csapások, fekélyek és fájdalmak közepette, a nagy hűségpróba súlya alatt, amit végül kiáll. Nem rejti véka alá a haragját Istenrel szemben, méltatlankodik, de mindvégig hű marad hozzá. Hamar rájön, hogy a barátai nem értik a helyzetét, meg vannak róla győződve, hogy Jóbot büntetés sújtja, valami súlyos bűnt követhetett el tehát, ezért a csapások. Így hát egyenesen Isten elé viszi az ügyét, és felszólítja, hogy tegyen igazságot felette – ez pedig a barátai számára Istenkáromlásnak tűnik, és megbotránkoznak rajta. De Jóbnak nincs több kijátszani való kártyája – elveszített mindent. Nincs benne hátsó szándék, nincs mit védenie, nincs mit veszítenie, őszintén szól Istenhez, mint akinek már úgyis mindegy: „Ha meghal az ember, vajjon feltámad-e? Akkor az én hadakozásom minden idejében reménylenék, míglen elkövetkeznék az én elválkozásom. Szólítanál és én felelnék néked, kíváncsoznál a te kezeden alkotása után. De most számlálgatod az én lépéseimet, és nem nézed el az én vétkeimet!” (14:14-16)

Ha nincs megváltás, nincs a bűnöknek bocsánata, nincs feltámadás, akkor valóban nincs vigasz az olyan ember számára, aki mindent elveszített, fekélyesen, fájdalmak közepette ül a hamuban, és vakargatja magát a cserepekkel. Egyértelműnek tűnik, hogy elhagyta őt az ő Istene, akit egész életében feddhetetlenül szolgált. „Monda pedig ő néki az ő felesége: Erősen állasz-e még mindig a

te feddhetetlenségedben? Átkozd meg az Istent, és halj meg!” (2:9) A legkeményebb hűségpróba ez. Jób felesége racionálisan látja a dolgokat: Ha elhagyott az Isten, hagyd el te is őt, minek szenvedj miatta? Most már megtagadhatod, mert ő is megtagadott téged. De Jóbnak esze ágában sincs racionálisnak lenni. Esze ágában sincs megtagadni az Istent. Tudja, hogy Ábrahám, Izsák és Jákob Istene az ígéretek Istene. Aki kihozta a népét Egyiptomból. Azért hozta ki, mert ígéretet tett rá, hogy nem feledkezik meg az övéiről. És ezt az ígéretet veti Jób Isten szemére. A Jób barátai is racionálisan állnak hozzá: azt feltételezik, hogy Jób bizonyára bűnt követett el: számukra elképzelhetetlen, hogy Isten nem büntetni akar, hanem próbára tenni. Jób haragszik az ő Isténére, és ez az ő szíve joga. Nincs semmije, mert minden elvétellett tőle, csak a haragja maradt, és őszintén áll Isten elé ezzel a haraggal, amiért méltatlanul kell szenvednie. Nem hajlandó elhinni, hogy ezzel vége mindennek, hogy Isten végleg elfordult tőle. Követeli, hogy lenézzen rá. Választ vár kérdéseire, amit végül meg is kap. Nem tud racionális lenni, mert irracionális sorsra jutott. Nem hajlandó megtagadni Istent, és ragaszkodik a helyzet lehetetlenségéhez. Teszi mindezt azért, mert a legkemé-

nyebb megpróbáltatások közepette sem hajlandó elhinni, hogy Isten megfedkezett róla, és nem hallja meg a hangját, ha őhozzá kiált. Köti az ebet a karóhoz. Szentül megmakacsolja magát. Élő kapcsolatot akar Istennel, az ígéretek Isténével, Ábrahám, Izsák és Jákob Isténével, aki nem a halott kőszobrok istene, sem a kultuszoké, nem egy üres szimbólum, hanem az, aki megszólította Mózeszt az égő csipkebokorból. Azért szólítja meg Jób Istent, azért reménykedik a megváltásban, mert, mivel nem akarja megtagadni Őt, nincs más választása. Az elesettek és nyomorultak hangján szól, az elesettek és nyomorultak reményével.

Nincs újjászületés, nincs megváltás, csak mérhetetlen szenvedések árán. Jób példázata akár Krisztusi példázat is lehetne. Jób története bizonyos értelemben előfeltételezi Krisztus történetét. Azt is mondhatnánk, hogy az Újszövetség annak is a jele, hogy az ígéretek Istene nem feledkezett meg Jóbról sem. Azért teszi Isten próbára az övéit, mert nekik Őt kell képviselniük, és ebben szentül makacsnak kell maradniuk. Ezért van az, hogy amikor újabb ígéretnek kell beteljesednie, nem lehet más, aki emberként magára veszi a világ bűneit, mint Isten egyetlen fia. Nincs olyan feddhetetlen ember, aki elbírná ezt a súlyt. Ezért kell a legfeddhetetlenebbnek emberré válnia, és bemocskolnia magát. Krisztus szenvedése a megváltás ígérete. A megbocsátásé. Szenvedés nélkül nincs megbocsátás. Megbocsátás nélkül nincs feltámadás. És feltámadás nélkül nincsen örök élet.

Évszázadokkal később, az újszövetséggel Isten újra válaszol Jób kérdésére („Ha meghal az ember, vajjon feltámad-e?”): „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3:16)

■ Horváth Előd Benjámin

Ady Endre

Húsvét

■ A feltámadás ünnepének szokták nevezni, pedig voltaképpen az *élet és igazság* ünnepe.

Akik pedig kissé cinikus filozófiával szabják meg a jelentőségét, így szólnak: a húsvét is csak azt bizonyítja, hogy a Messiásoknak meg kell halniuk a feltámadásért. De azért csak az élet ünnepe a húsvét, s az igazsága is. Mert az élet mégiscsak valóság, igazság...

Mikor így rügyező, sugaras tavaszkor eljön, az emberiség mindig hozsannával fogadja.

A korok pedig néha közel, néha nagyon távol vannak hű megértésétől, s ilyenkor más és nem az igazság ünnepe.

De akik igyekeznek megérteni saját koruk hangulatát, azok számára mindig ad gondolkozásra alkalmat a húsvét, e nagy szimbólum, e vigasztalást nyújtó nagy ünnep.

E pillanatban úgy érezzük, hogy e kor hangulata távol, nagyon távol van a húsvét megértésétől.

...Eszünkbe jutnak a Rajna-parti vérnapok. Mikor fanatikus csordák nagypéntek napján mézárlassal akarták megbosszulni a Messiást, s hogy gőzölgő zsidóvér festette a vizet, melynek partjain két nap múlva tömjénfüstös templomokban zúgott a hozsanna, hogy feltámadt az Igazság s az Élet!...

Ez a vad hangulat volt talán minden kor oly hangulatai között legméltatlanabb az élet nagy emberi ünnepéhez.

...De vajon méltóbb-e a mienk, melynek durva hangulatából olyan keveseknek sikerül magukat kivájniok.

A tömegek mozdulnak meg ismét, mint egykor. A fanatizálható, az elvadítható tömegek.

Ne üljünk föl a közönséges zászlóbontásoknak.

Egy nagy, feltartóztatlan erupció előtt állunk. Előző korok hibái, tévedései készülnek önmagukat megbosszulni. A messiási tanításokat hant borítja. Talán nem újulhatnak meg már a Rajna-parti vérnapok. A hugenottákéi sem. De az emberiségre nagy csapások várnak. Sok könnyet, sok vért szomjaz még a föld...

...Az élet és igazság ünnepén bocsáttassék meg nekünk, hogy eljövendő nagy szomorúságok árnyképeit látjuk.

Nekünk fáj legjobban, hogy ünnepen ilyen tépő gondok szállnak reánk!

- ...Ünnepeljen azonban mindenki ép örömmel, önhite szerint. Zengjen az élet hozsannája: feltámadunk!...

Szabadság 1901. április 7.

A feltámadás ünnepén

■ Nem merek örülni a húsvétnek. Félénk kishitűséggel az jut az eszembe, vajon elhiszik, hogy akad még olyan ember, aki hisz az eszme diadalának, s aki ünnepel a diadal ünnepén?!!

Mert a mi korunkban nem szabad hevülni. Ma már az idealizmust nemcsak védeni, de megsiratni sem szabad. Józannak, okosnak, hidegnek kell lenni, s ami fő: *türelmesnek*.

A mi korunk már ünnepelni is csak türelmességből ünnepel. Az elődök ünnepeltek, ünnepeljünk mi is.

De szükségét az ünnepnek nem érzik, jelentőségét nem akarják tudni, értékét nem képesek az egész emberiség közkincsévé tenni.

Nagyon elkopott már a mi hitünk. Pedig a hit szüli az eszmét, s a hit viszi diadalra is. A hit ad célt az embernek, cél nélkül nincs élet, csak tengődés és vegetáció.

Úgy rémlik nekem néha, hogy az a kor támadt fel, amely az istenembert szülte.

Cél, melegség, szeretet, ideál, lélek nélkül bolyong az ember, s amit tesz, az öntudatlan, amivel dicsekszik, beteges láz, megbomlott agyvelő. Mondom, hogy nekem úgy rémlik néha.

Úgy érzem, hogy a Messiásnak ismét meg kell születni. Nem hat már az emberre semmi, csak a halál példája. Mert a haláltól mindig rettegett és mindig rettegni fog az ember.

Fél a haláltól. Ez is öntudatlan nála. Mert ha ereje volna a halállal leszámolni, hinne a feltámadásban is!...

Feltámadás... Ma a feltámadást ünnepeljük.

A hit ünnepe lenne a mai nap!...

...És én hiszek. Az én szívem átfogja a nagy ünnep varázsa, s megtelik hittel, reménnyel, büszkeséggel.

Mióta a földre szállt Igazság meghalt a kereszten csúfos halállal, de feltámadt az egész mindenséget beragyogó diadallal, hányszor tévelyedett el már az emberiség!...

De a feltámadás ereje mindig megmenti. A Messiás még mindig a földön van. S míg egy ember van, ki az eszme diadalában hinni tud, folyik a megváltás.

A megváltás pedig feltámadást jelent!...

...Ez az én hitem, ez az én vigasztalásom a feltámadás ünnepén!...

Debreczeni Hírlap 1899. április 1.

Húsvéti mese

■ A rozsdás kalitka ott állt már rég az ajtó mögött. Belepte a por, már többször gondolt arra, hogy kidobja, de mindig visszatartotta valami.

Most is ránézett, amikor belelépett, de mással volt elfoglalva. Holnap van Húsvét, prédikációt kellett mondania és nem volt meg vele. Leült a székre és nézte a sok papírlapot teleírva a sok fennkölt gondolattal, megtűzdelve bibliai idézetekkel, de érezte, nem az igazi. Valahogy nem volt lelke annak, amit papírra vetett. Segíts, Istenem, adj ihletet, fohászzkodott – ez lesz az első ünnepi prédikációm, nem lehet, Uram, hogy szégyent valljak... Mit mondjak a sok népnek, hogy értessem meg velük hatalmas, mindent elsöprő szeretetedet? Gyötrelmes kínokat szenvedtél, de legyőzted a halált, hogy mi élhessünk... – tenyerébe hajtva fejét sokáig imádkozott, míg elnyomta az álm...

Húsvét reggelén, amikor a zsúfolt templomban felment a szószék-re prédikálni, egy régi, rozsdás, rozoga madárkalitkát vitt magával, és letette a szószék párkányára. Persze mindenki meglepődve nézte és kíváncsian várta, mi fog történni. Szemét az ég felé emelte, halkán suttogta, köszönöm neked, ó Uram, ránézett az összegyűlt hívekre és elkezdte a prédikációt:

Amikor egy napon végigmentem az utcán, szembejött velem egy gyermek, kezében lóbálta ezt a

madárkalitkát, és a kalitka alján három kis vadmadár lapult, reszketve a hidegtől és a félelemtől. Megállítottam a fiút és megkérdeztem:

– Na, mit viszel magaddal?

– Csak ezt a három vacak madarat – felelte.

– Aztán mit akarsz csinálni velük? – kérdeztem.

– Hazaviszem őket és szórakozom velük – felelte. Feldühítem őket, kihúzom a tollaikat, egymás közötti viadalra uszítom őket. Élvezni fogom.

**„kinyitottam az ajtaját,
és szabadon engedtem
a madarakat”**

– De előbb-utóbb beleunsz majd. Utána mit csinálsz velük?

– Ó, van otthon két macskánk – mondta a fiú –, azok szeretik a madárhúst. Megetetem őket velük.

Hallgattam egy kicsit, aztán ismét megszólaltam:

– Fiam, mennyit kérsz a madarakért?

– Nem kellene magának ezek a madarak. Hiszen ezek csak vacak szürke mezei madarak. Még énekelni sem tudnak. Mégcsak nem is szépek, minek ezek magának?

– Mennyit akarsz értük? – kérdeztem ismét.

A fiú végignézett rajtam, mint ha megbolondultam volna, aztán vigyorogva mondta: 100 lej. Kivettem a zsebemből a pénzt, odaadtam neki. A fiú letette a kalitkát a földre és egy pillanat alatt eltűnt. Én aztán felemeltem a madárkalitkát, elvittem a közeli parkba, ott letettem, kinyitottam az ajtaját, és szabadon engedtem a madarakat.

Miután elmondta a kalitka történetét, pillanatnyi szünetet tartott és mindjárt egy másik történetbe kezdett:

„Egy nap a Sátán és Jézus között párbeszéd folyt. A Sátán épp

az Édenkertből jött, és így dicsekedett:

– Az egész emberiséget a kezem közé kaparintottam. Csapdát állítottam nekik, olyan csalétekkel, amelynek nem tudnak ellenállni. Mind az enyémek lesznek!

– Mit fogsz csinálni velük? – kérdezte Jézus.

– Szórakozni fogok velük. Megtanítom őket, hogyan házasodjanak és hogyan váljanak el egymástól; feldühítem őket, meg arra is megtanítom, hogyan gyűlöljék és kínozzák egymást; hogyan részeskedjenek és kábítózzanak, hogyan találjanak fel fegyvereket és bombákat és hogyan öljék egymást, hogyan örüljenek egymás bajának, hogyan csalják-lopják egymást... Nagyon fogom élvezni – mondta a Sátán.

– És mit csinálsz majd velük akkor, ha elegend lesz a játékból?

– Megölöm őket! – felelte a Sátán.

– Mennyit kérsz értük? – érdeklődött tovább Jézus.

– Minek neked az emberek? Nem kellene neked az emberek! Nem jók azok semmire! Megveszed őket, ők pedig csak gyűlölni fognak. Leköpnék, megátkoznak és megölnék. Nem kellene ők neked!

– Mennyit kérsz? – kérdezte újból Jézus.

A Sátán végignézett Jézuson és megvető gúnnyal mondta: – A véredet, az összes könnyedet és az egész életedet!

– Jézus így szólt: – Megegyeztünk!

És kifizette az árat...”

Aztán fogta a madárkalitkát és csendben lement a szószékről.

Ismeretlen szerző

Örök öröm a világ világosságában

■ Megváltástudományi szempontból a Húsvét az emberi világtörténelem legfőlegelőbb és leg-súlypontosabb vallási ünnepe eseménye, amely a mindenkori hitvilágok Naphoz hasonlatos kö-zép- és fordulópontja.

Az Úrjézus, a mi Urunk Jézus Krisztus az emberiség megváltá-sáért történő áldozathozata foly-tán az emberiség megváltatik a bűn ama mélyéből, amelyben az emberiség a bűnbeesés kárhoza-tos esete óta bolyong.

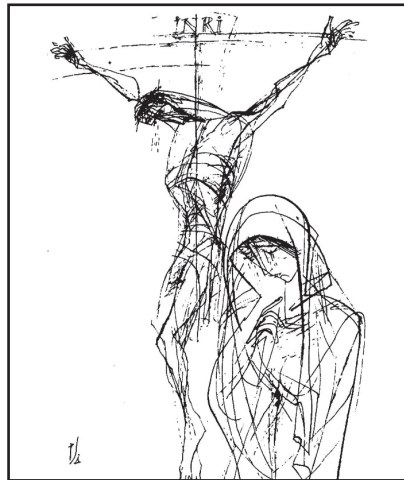
Harmadnapra feltámadván s eképp végérvényesen legyőzvé a halált, a mi Urunk Jézus Krisz-tus, Isten Egyszülött Fia Isten-hez, az Atyához, a Fiúhoz és a Szentlélek-Istenhez emeli az em-beriséget, s ezáltal bebocsájtást

nyerünk a Menny örökkévalósá-gába.

Az emberiség önön bűnbocsá-natát Istentől a mi Urunk Jézus Krisztus érettünk kiontott, ártat-lan vére, eme konkrét és kozmi-kus váltságdíj által érdemli ki: Jé-zus Krisztus, a mi Közbenjárónk, a mi Megváltónk nélkül az embe-riségnek semmiféle kilátása sem lenne sem a Feltámadásra, sem pedig az Általa szavatolt isteni kegyre.

Hisz a Feltámadást követően mindannyian megújulunk a mi Urunk, Jézus Krisztus kegyelme által.

Hisz Ő, maga Jézus Krisztus a mi örök örömünk létrehozója és Őre.

Hisz Ő az örökkévalóság.

Hisz Ő az Örök Öröm.

Mert Általa az Öröm – Örök.

■ Bréda Ferenc

ÜNNEPI ISTENTISZTELETEK

Farkas utcai templom

Húsvét I. napja:

- reggel 9: Fazekas Zsolt (úrvacsoraosztás)
- de. 11: Kató Béla (úrvacsoraosztás)
- du. 6: Székely Szabolcs (úrvacsoraosztás)

Húsvét II. napja:

- de. 10: Fazekas Zsolt
- du. 6: Székely Szabolcs

Húsvét III. napja:

- de. 10: Dávid István
- du. 6: Székely Szabolcs

Györgyfalvi úti templom

Húsvét I. napja:

- de. 10: Székely Szabolcs (úrvacsoraosztás)

Húsvét II. napja:

- de. 10: Kerecsi János

Húsvét III. napja:

- de.10: Fazekas Zsolt